A SZENT SZELLEM VALÓSÁGOS KÖZÖSSÉGE

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2026. február 15.

Szeretném egy a kérdéssel kezdeni. Tudod-e, hogy két személy állandóan jelen van az életedben? Akkor is, ha nem vagy tudatában ennek és akkor is, ha magányosnak érzed magad. Ha újjászületett vagy, ha befogadtad Jézust a szívedbe, a Szent Szellem ott van, ott él benned és ott van veled. A másik személy te magad vagy és ezzel nem árulok el nagy titkot. Tehát az sem baj, ha magaddal jóban vagy, de a Szent Szellemmel jóban lenni és Vele közösségben lenni egy olyan valóságos megtapasztalás és egy olyan életmód, vagy életforma, amiben lehet fejlődni, épülni, növekedni és lehet mélyülni. Erről szeretnék a mai napon beszélni. A Szent Szellem valóságos közösségéről, a valóságos jelenlétéről és a Vele való nem feltétlenül kézzelfogható, de szinte kézzelfogható kapcsolatról.

Kapcsolatban és közösségben csak egy személlyel lehetünk. Nem lehetséges egy erővel közösségben lenni. A Szent Szellemnek sokféle leírása, meghatározása, de inkább Róla szóló utalása van a Bibliában. Nagyon sokszor úgy hivatkozik Rá a Biblia, mint tűz, mint olaj, mint víz, vagy mint galamb és lehetne sorolni ezeket a szinonim kifejezéseket, amelyek hasonlatok is igazából és elmondják, hogy milyen Ő, de nem tudsz közösségben lenni egy korsó olajjal. Nem lehetséges közösségben lenni egy galambbal. Nem lehet közösségben lenni egy energiával, vagy egy erővel. Próbálj meg közösségben lenni az erővel, ami a konnektorban van! Nem fog menni. Közösségben lenni kizárólag egy személlyel lehet és amikor az elménkben, a hitéletünkben, a megértésünkben el tudunk végre vonatkoztatni attól, hogy Ő nem „csupán” Isten ereje, vagy Isten karja, ami tevékenyen mozdul és valamit előmozdít az életünkben, hanem Ő egy személy, akkor végre elkezdünk törekedni arra, hogy ne csupán azt akarjuk, amit Ő adni tud. Az erejét, a vigasztalását, a pártfogását, támogatását, az Ő csodatévő erejét, gyógyítását, vagy bármit, amit adni tud, hanem magát a személyt lássuk.

Vannak különféle elképzelések különböző keresztény és nem keresztény közösségekben, próbálják valahogy leírni az isteni hármasságot, próbálják megfogalmazni valahogy, hogy is van az, hogy Isten három különálló személy, mégis egy Isten. Jézus Isten. Akárki akármit mond. Ha Jézus nem lenne Isten, a megváltás sem lenne valós. Az Atyáról a legegyszerűbb elképzelni, vagy elfogadni, hogy Ő Isten. Theosz, Elohim, El Shaddai – sokféle néven nevezi Istent a Biblia. Jézus is Isten és ez volt ellene a vád, ami miatt keresztre küldték, hogy Ő az Istent az Atyjának nevezte, de valahogy olyan kis mostohatestvér, vagy mostoha harmadik személy és kicsit olyan mellőzött, meg nem értett a harmadik személye az isteni hármasságnak a Szent Szellem, akit nehezen tudunk elképzelni. Az Atyát el tudjuk képzelni. Mindenkinek van apukája, még ha nem is ismerted, nem is találkoztál vele, ismersz valakit, akinek van apukája és tudod, hogy milyen egy apa nagyjából. Egy felnőtt férfiember. Jézust el tudod képzelni, mint egy zsidó embert, egy harmincas, jókiállású, sötét hajú, barna szemű zsidó férfit. Na, de a Szent Szellemet? Egy szellemet? A magyar kultúrában, a népi hiedelemvilágban és a vallásos kultúrában szellemnek nevezni valamit, az valami rossz dolog, az csak valami gonosz lehet. Mert a szellemek biztos csak démonok lehetnek! De attól, hogy a magyar kultúra így aposztrofálja, így fogalmazza ezt meg, attól nekünk még nem kell a magyar kultúrához igazodni, nekünk a bibliai kultúrához kell igazodni, ami így határozza meg, hogy Isten Szelleme, ezt Jézus maga mondta.

A Biblia azt mondja Jézusról, hogy Ő az Ige, aki megtestesült. Jézus is Szent, az Atya is Szent, de a Szent Szellem egy Szellem, akinek nincsen teste és ha van valami, aminek nincsen teste, vagy valaki, akinek nincsen teste, egy személy, akinek nincsen teste és nekem közösségben kellene lenni Vele valahogy, az nehezen fér bele az agyunkba. Az olyan megfoghatatlan. Az olyan furcsa. De a mai tanítás is és a következő talán húsz, mert úgy érzem, hogy egész évben erről akarok beszélni, arról fog szólni, hogy az Ő személye legyen valóságos a számunkra. Az a szívem vágya, hogy egy új inspirációval, egy új megértéssel, egy új istenélménnyel valóságos közelség és kapcsolat legyen

mindannyiunk életében a Szent Szellemmel, mert Ő az, aki mind teológiailag, mind földrajzilag, hogy így mondjam, itt van közöttünk, itt van velünk, mert Jézus nincs itt. Jézus a mennyben van, az Atya jobbján. Szoktuk mondani, és persze nem téves, nem rossz az, ha azt mondjuk, hogy Jézus beköltözött a szívembe és valóban Jézus él a szívünkben a Szent Szellem által, de ha nagyon szét akarnánk szedni atomjaira az Igét és meg akarnánk magyarázni, akkor az Ige szerint az Atya a trónon ül, Jézus pedig ott a jobbján. A mi szellemi hatalmunk, a mi szellemi valónk pedig Jézus Krisztusban van és az Ő Szelleme által vagyunk átitatva. A Szent Szellem az, aki itt van közöttünk. A Szent Szellem az, aki ál-tal szólunk. A Szent Szellem az, aki által imádjuk az Atyát.

A Szent Szellem mindig Jézusra és az Atyára irányítja a figyelmet. Ezt Jézus mondta Róla, az Atyáról, hogy Ő engem dicsőít majd. A Szent Szellem által valóságos megértésünk lehet Jézusról, a Szent Szellem nélkül nincs megértés. Igazi bibliai kinyilatkoztatott tudás Jézusról nem létezik, csak a Szent Szellem által való megértés és kinyilatkoztatás a valós az Úr Jézus Krisztusról. Nekünk felszólításunk van arra, hogy Vele közösségben, kapcsolatban legyünk. Könnyű elképzelni a melletted ülőt, a házastársadat, a szüleidet, a gyerekeidet, hogy hogyan tudsz velük közösségben, kapcsolatban lenni, mert beszélgetsz velük, érdeklődsz felőlük, elmondod azt, ami benned van, meghallgatod azt, ami őbennük van, folyik közöttetek egy kommunikáció és így a közösség tud épülni, illetve teljesen élővé tud válni és ki tud teljesedni. A Szent Szellemmel a közösség ugyanilyen. Ugyanígy történik meg, hogy van egy kommunikáció, van egy beszélgetés. Sokféle módon meg lehet közelíteni az isteni hármasságot, bár ez a szó, hogy Szentháromság, így, ebben a formában nem szerepel szó szerint Bibliában, de rengeteg igevers van, amely egy Igén belül beszél az Atyáról, Jézusról és a Szent Szellemről. Az egyiket a mai napon fel is fogom olvasni. Lehet, hogy majd többet is, de egyet mindenféleképpen. Ez volt a bevezetőnek a bevezetője.

Először is szeretném azt elmondani, amit ide felírtam magamnak első mondatként, hogy ideje megértenünk, hogy az Evangélium és a keresztény életünk belső hajtóereje maga a Szent Szellem. Ha a Szent Szellem nem valóságos az életünkben, ha nem a Szellem által teszünk dolgokat, ha nem a Szent Szellem által inspirálva, engedelmeskedve Neki csinálunk dolgokat, akkor valaki, vagy valami másnak a hatására tesszük a dolgainkat. Nagyon sokszor a saját elképzeléseink után megyünk, mint keresztények és azt gondoljuk, hogy ezt így kell, ez így jó, így láttam, ez a bevett szokásos, vallásos liturgia, ez az, amit elfogad a társadalom, elfogad a közösség. Jaj, csak senkit meg ne botránkoztassunk! Ez így normális, belefér a szögletes keretek közé, nehogy kilépjünk ebből! És lehet így élni, sőt, így még eredményeket is lehet elérni, de biztos, hogy azt a teljességet, amit a Szent Szellem által tudnánk megélni, azt soha nem fogjuk elérni, mert a Szent Szellem időnként botránkoztató a világ számára és a meg nem újított gondolkozású keresztények számára is. Ahogy Jézus Krisztuson megbotránkoztak még a saját tanítványai is időnként, vagy nem értették, ugyanúgy egy visszaigazolás a mi számunkra, hogy teszünk dolgokat a Szent Szellem által és azokat bizonyos emberek nem értik.

Nem cél egyáltalán az, hogy embereket megbotránkoztassunk. „Jaj annak, aki a kicsinyeket megbotránkoztatja.” – mondja Jézus. Nem célja ennek a közösségnek, hogy minél jobban felforgassuk a világot az összevissza bolondságokkal és azzal, amilyen szélsőségesen cselekszünk. Egyáltalán nem! De ha a Szent Szellem mozdul közöttünk és a Szent Szellemnek engedelmeskedve teszünk dolgokat, akkor vegyük tudomásul, lesznek olyan emberek körülöttünk, akár még a családtagjaink is, akár gyülekezeti testvérek is, akik ezt nem fogják érteni. Tegyél meg mindent azért, hogy ne botránkoztass meg senkit, de ha a Szent Szellem által éled az életedet, akkor annak következményei, hatásai és gyümölcsei lesznek. Nem az lesz feltétlenül, hogy mindenki elhagy és mindenki bolondnak fog tartani, hanem az, hogy megnyilvánul az Ő ereje benned. Lehet, hogy lesznek, akik elhagynak, elfordulnak és ostobának néznek, de azért is ostobának néztek már egy páran, hogy egy ilyen teljes evangéliumi gyülekezetbe kezdtél el járni. Vagy mindenki tapsolt és mindenki egyetértett ezzel? Nagy kérdés, hogy kinek akarunk tetszeni? Nagyon nagy kérdés, hogy kinek akarunk megfelelni? Sokan nincsenek ma itt közöttünk, mert inkább a szülői, vagy a baráti kör befolyása, hatása jutott érvényre az életükben és inkább annak engedtek, mint Isten szavának.

Tiszteletben tartunk mindenkit, senkit semmire nem kötelezünk. A Szent Szellem sem kötelez téged semmire, de van egy vágyódása utánad, van egy vágyódása feléd és azt szeretné, ha az életedet Ő maga meg tudná újítani, fel tudná frissíteni, fel tudná pezsdíteni, élettel telivé tudná tenni. Jaj, úgy látom, hogy Ő ezt jobban akarja, mint ti. Mintha Ő ez után jobban vágyakozna, mint most ti.

Ő vágyik arra, hogy olyan közösségben, olyan kapcsolatban legyen veled, hogy egy mindennapos, szoros, jó viszony legyen közöttetek, nem pedig egy elhanyagolt, elfeledett Isten legyen Ő, akinek az erejét sóvárogjuk és szomjazzuk, amikor gyógyulásra van szükségünk. „Ó Uram, érints meg a Szent Szellem erejével, mert szükségem van rá, jaj, a derekam, úgy fáj! Jaj, érints meg, Szent Szellem, tölts be engem, áldj meg engem, vigasztalj meg engem, adjál nekem ezt, adjál nekem azt!” És Isten olyan, hogyha ebben a könyörgésben van némi hit, akkor Ő odaadja. Ad, megsegít, megáld és többet kapunk, mint amit a közösségből fakadóan úgy gondolnánk, hogy két barát egymásnak adhat. Lehet még azt is mondani, hogy ajándékozottak vagyunk és megajándékozott bennünket különböző dolgokkal, de amire Ő vágyik, amire mindannyiunknak vágynunk kell az az, hogy az Ő gyümölcsei megteremjenek az életünkben. Attól, hogy a Szent Szellemnek egy, kettő, vagy sok, kicsi, nagy, vagy akármilyen ajándéka, tehetsége megnyilvánul valakiben, az nem jelenti azt, hogy annak az illetőnek szoros, mély közössége, kapcsolata van a Szent Szellemmel. Sok példát lehetne hozni erre. A következő egy nagyon egyszerű példa. Itt ez a toll a kezemben. Ezt a tollat valaki odaadja neked ajándékba, mert annyira szeret téged, annyira tetszel neki és szeretne megáldani. Olyan szép színe van és olyan jó fogása van és azt mondja, hogy ez egy ajándék a számodra, használd ezt az ajándékot! Jót beszélgettek, isztok egy kávét, együtt vagytok egy vacsorára is, elmentek családostól nyaralni, de aztán ez a kapcsolat, ami közöttetek van, elhidegül, megszűnik, ő járja az ő útját, te járod a te utadat, de a toll ott marad és te azt a tollat utána is használhatod. Az a toll ugyanúgy fog, ugyanúgy értékes lehet a számodra és ugyanúgy eredményt tudsz vele elérni, mint amikor közösségben voltál azzal, aki adta.

Ugyanígy van ez a Szent Szellemmel is. Eltévesztjük és azt gondoljuk, hogy aki csodákat tesz és gyógyításokat látunk a szolgálatában, az életében, biztosan nagyon mély kapcsolata van Istennel. Lehetséges, de nem biztos, mert Isten az ajándékait azért adja nekünk, hogy használjuk és sohasem azért adja azt az ajándékot, hogy a saját részünkre használjuk, hanem mindig azért, hogy valaki másnak az életében valamit előmozdítson, valami jót hozzon elő. Nagyon egyszerű példa ez arra, hogy lehet vágyakozni az illetőre ezután, hogy: „Ó, de jó lenne, ha újra közösségben lehetnék vele, mert akkor lehet, hogy nem egy tollat adna, hanem adna egy autót. Annyira vágyom a vele való közösségre, mert olyan jót beszélgettünk és olyan jól megvigasztalt engem! Annyira vágyom a vele való közösségre és igazán meghívhatna megint vacsorára! Olyan jó lenne, ha kifizetné a számláimat!” És a közösség igazából ebből fakad, illetve a közösség utáni vágy, hogy adjon valamit, nem pedig abból, hogy ténylegesen vele legyünk. Egy nagy teológiai bukfenc lehet a szívünkben, az elménkben, mindenünkben, ha ez a motivációnk, hogy: „Akarlak, Istenem téged, mert kifizeted a számláimat, meggyógyítod a testemet, megvigasztalod a lelkemet, betöltöd a szükségeimet, adsz nekem feleséget, gyereket, megáldasz, csodák vannak, gyógyulások vannak, megveregetik a vállamat, jól tudok prédikálni, megáldasz engem, de egyébként nem foglalkozom Veled, nekem csak az kell, amit Te adni tudsz.”

A Szent Szellem nem erre vágyik. Mint egy jó házasságban, nem azzal kell, hogy motiválja egyik a másikat, hogy mit tud adni nekem. Az ifjú szerelmesek, vagy az ifjú házasok sokszor itt rontják el, mert azt hiszik, hogy szerelemben, vagy szeretetben vannak, miközben nem a másik személyét, vagy a lelkét szeretik, hanem csupán azt, amit az adni tud nekem. Amit az a másik nyújt, az az érzés, hogy kimossa a ruháimat, főz nekem, megsimogatja az arcomat, eljön velem moziba, megfogja a kezem, átkarolja a nyakamat, vagy intim kapcsolatba kerül velem és mivel ezt megadja, én erre szomjazom, erre vágyom. Ha viszont nem adja meg, akkor nem is kell!

A Szent Szellem nem ilyen közösségben szeretne lenni velünk, hanem olyan közösségben, amikor Őrá vágyunk, az Ő személyét akarjuk megismerni és tudjuk azt, hogy az Ő személyéből az fakad, hogy mindent odaad nekünk, amit csak akarunk. Mi az, amit nem ad oda a férj a feleségnek, vagy feleség a

férjének, ha jó közösségben vannak? Mi az, amit nem ad oda egy szülő a gyermekének, ha jó közösségben, kapcsolatban vannak? Mi az, amit visszatartana Isten tőled, ha jó közösségben, kapcsolatban vagy Vele? Sokszor vágyakozunk arra, hogy Isten keze, Isten karja mozduljon, adjon nekünk ezt, adjon nekünk azt, de Istent magát nem akarjuk, csak azt, amit Ő adni tud. A Szent Szellem viszont azt szeretné, hogy közösségben legyünk, ahogy te Isten képére lettél teremtve és vágysz arra, hogy szeressenek. Ez egy alapvető emberi, humán és egyébként úgy gondolom, hogy biológiai, isteni, belénk teremtett dolog az, hogy érezzük azt, hogy szeretve vagyunk, ugyanígy, mivel, hogy Isten képére lettünk teremtve, Isten is így van ezzel.

A különbség az, hogy Isten nem lesz depressziós, ha nem szeretjük Őt. Isten ezért nem fog a kardjába dőlni és nem fog sírni a sarokban, mint mi emberek, amikor mindenfélét tapasztalunk, csak szeretetet nem, elutasítást kapunk, akkor jön a sértődés, jön a duzzogás. Isten nem ilyen, de Ő is vágyik arra, hogy közösségben legyen, kapcsolatban, kommunikációban, beszélgetésben legyen velünk. Amikor erre ráébredünk, akkor megláthatjuk azt, hogy az egész keresztény életünknek a kulcsa, alappillére a Szent Szellemmel való közös együttjárás, hogy követjük Őt, hogy Ő vezet bennünket. Ha ez nincs meg, akkor valami más alapján fogjuk élni az életünket és sokszor ez nehéz. Nem mondom azt, hogy a Szent Szellemet követni mindig magától értetődő és könnyű és egyértelmű, de amikor Ő vezet és hordoz minket, akkor Ő viszi a terheket, nem pedig mi.

Nagyon érdekes dolgot láttam és hallottam ezzel kapcsolatban és úgy gondolom, hogy titeket is fel fog villanyozni, de egy pár gondolat még előtte. Isten Szellemét nem kemény munka, vagy küzdelmek árán kapjuk meg. Sokan úgy gondolják és azt tanítják, prédikálják is, hogy a Szent Szellemre várakozni kell. Meg kell legyél törve, meg kell legyél teljesen alázkodva, sírnod kell, ahogy a tanítványok vártak Rá, neked is várnod kell és amikor Isten úgy gondolja, hogy már elég jó vagy, akkor odaadja Őt neked, de ez egy teljesen téves elképzelés!

Nem a mi jóságunk az, ami mozdítja Istent. A megváltás munkájában sem a mi jóságunk, vagy az emberiség töredelmessége, vagy a jó szándéka volt az, ami Istent arra késztette, hogy elküldje Jézust. Amikor Ádám elbukott, nemhogy törekedett volna minél inkább a generációkról generációra haladó emberiség visszatérni Istenhez, egyre inkább elfordult és egyre gonoszabbá vált. Oly mértékben lett egyre rosszabb, hogy kis híján az egész emberiséget ki kellett Istennek irtania a földről, hogy valami kis mag megmaradjon, hogy a Messiás el tudjon jönni valakin keresztül. Nyolc ember maradt a bárkában, Noé és családja. Tehát ne gondoljuk azt, hogy a Szent Szellemet azért kapjuk, mert valami jót teszünk és annak eredményeképpen, bónuszként, jutalomként, fizetségként, desszertként, hanem előre kapjuk meg, mert Isten tudja azt, hogy nem vagyunk elég jók és a Szent Szellem nélkül esélytelenek vagyunk, hogy az Ő útját járjuk. A Szent Szellem nélkül nincsen lehetőségünk arra, hogy Isten tervét betöltsük az életünkben. Isten nem gonosz és nem ostoba, hogy elvárja tőlünk, hogy a saját erőnkből kínlódjunk és Ő meg nevet magában, hogy úgysem tudod megcsinálni! Na jól van, megkönyörülök rajtad, adok neked Szent Szellemet és akkor majd Vele sikerül! Ő előre odaadja.

Amikor újjászülettél, amikor befogadtad Jézust az életedbe, ugyanaz az erő került beléd, mint ami teremtette a földet. Ugyanaz a Szent Szellem! Mi nem tudjuk fokozni az Ő hatékonyságát, nem tudjuk előállítani az Ő erejét és nincsen szükség jó cselekedetekre, hogy Ő eljöjjön. Énekelhetjük, hogy szállj le ránk, meg töltsél be bennünket, meg ereszkedj le, meg ilyesmik. Nem feltétlenül helytelenek ezek teológiailag, de Ő itt van közöttünk, nem fog közelebb jönni annál, amilyen közel van hozzád. Arra várni, hogy Isten végre meglátogasson a Szent Szellem által, egy ostobaság! Mintha arra kérnélek és könyörögnék neked, hogy gyere már be ebbe az épületbe és foglalj már végre helyet! Mit mondanál? Attila, elmentek otthonról, hát itt vagyok már! Nem látod? A Szent Szellem itt van már! Nem látod? Itt van benned! Kitöltetett a szívedbe! Nem lehet az Ő erejét fokozni. Nincs elgyengülve, nem soványodott le benned. Nem egy beesett arcú, beesett hasú valaki, aki nem kapott enni. Ő erőteljes és ott van benned! Minden erejével ott van benned!

Már látom, képletesen vakarod a fejed, hogy ezt nem értem. Jól elbújt! Ha olyan jóvá válhatnánk, hogy kiérdemelhetnénk, hogy megkapjuk Őt, akkor igazából már nem is lenne szükségünk

Rá, mert ha már elég jó vagyok, akkor miért lenne szükségem Rá? Isten előre odaadta Őt. Az újjászületés által megkaptad.

Egy másik megtapasztalás, amikor a szolgálatra felkenetsz és betölt Ő téged és nyelveken imádkozol és az erő megnyilvánul, az Ő gyümölcsei, ajándékai meg tudnak nyilvánulni az életedben, az egy másik dolog. Amire neked szükséged van a személyes életedben, ahhoz mindent megkaptál, amikor újjászülettél, mindent! Semmiben hiányt nem szenvedsz! Amióta újjászülettél, tudod-e, hogy semmiben hiányt nem szenvedsz? Sem értelemben, sem bölcsességben, semmiben! Ami hiány lehet, az a Róla való megértés, a Vele való kapcsolat mélysége, a kinyilatkoztatott tudás a Bibliából Róla, de ott van benned, szólhatsz Hozzá és a szavaiddal megérintheted Őt.

Tudod, hogy Őt meg lehet érinteni szavakkal? A melletted ülőt szerinted meg tudod érinteni szavakkal? Mondj neki valami kedveset! Olyan szép vagy, olyan jó téged itt látni, olyan jól áll ez a frizura neked – és megérinted a lelkét! Mondj neki valami csúnyát! Erre nem adok most példát, de ha valami csúnyát mondanál, akkor is meg tudnád érinteni a lelkét, mert megszomorodna, meg-sértődne, megbántódna. Miért? Mert a melletted ülő egy személy. A Szent Szellem ugyanígy személy. Lehet Őt dicsőíteni, lehet Őt magasztalni és meg lehet Őt szomorítani. Lehet Neki hazudni és lehet Neki igazságot mondani. Be lehet Őt csapni, vagy legalábbis azt gondolja az ember, hogy be tudja csapni.

Anániás és Szafira mit csinált? Az Apostolok cselekedeteiben azt olvassuk, hogy hogy lehettetek ilyen ostobák, hogy megcsaljátok a Szent Szellemet? – mondja Péter. Meg lehet csalni a Szent Szellemet? Miért, a melletted ülőt nem lehet megcsalni? Nem lehet becsapni? Nem akarod persze. Tudsz vele kedves lenni? Tudsz vele barátságos lenni? Hát persze, hogy tudsz, ha akarsz. Ha tudatában vagy annak, hogy a melletted ülő nem egy tárgy, ka tudatában vagy annak, hogy a melletted ülő nem egy eszköz, ha tudatában vagy annak, hogy feltétel nélkül képes vagy őt szeretni.

Mi képesek vagyunk emberi szinten, házasságban, kapcsolatokban, mindenféle emberi kapcsolatokban arra, hogy egymást feltételhez mérten, feltételhez kötötten szeressük. Ha jól viselkedsz velem, szeretlek, ha nem viselkedsz jól, akkor nem szeretlek. Az Ő szeretete, az Ő szerelme felénk feltétel nélküli és ezt a szeretetet megtapasztalni, megélni újra és újra napról napra, hétről hétre, hónapról hónapra, évről évre, teljesen az identitásod részévé válhat az, hogy szeretve vagy és amikor ez neked megvan, akkor nem ácsingózol emberek szeretete után, akkor nem vágyakozol és nem akarsz emberek szeretete után sóvárogni, mert tudni fogod, hogy az nem képes megelégíteni téged, csak az egódat.

Nem baj, sőt jó dolog az emberektől jövő szeretet, erre vagyunk elhívva. Nem ez az elhívásunk része, hogy egymást szeressétek? Azt mondta Jézus, ahogy én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást. Jézus föláldozta önmagát értünk. Nekünk is föl kell áldozni önmagunkat egymásért. Így kell szeretnünk egymást. De Isten szeretete nincs feltételhez kötve. Isten szeretete nincs ahhoz kötve, hogy te mennyire voltál jó, tökéletes, engedelmes, vagy türelmes. Nincs ehhez kötve!

Sokszor szeretnénk Isten erejét természetesen nyilvánvalóvá tenni és látni és tapasztalni. Ezzel önmagában nincsen baj, hogy vágyakozunk az erőre és arra, hogy lássunk csodákat és természetfölötti dolgokat és növekedést és fejlődést és áttöréseket és mindenféle dolgokat, de ne felejtsük el, hogy az erőért sokszor nem imádkozni kell, hanem egyszerűen prédikálni kell az Igét. A prédikált Evangélium fel van kenve! Az az Evangélium, amely csücsül a Bibliának a lapján meg csücsül benned, a szívedben ott bent és nem jön ki a szádon, az nem erőteljes.

Amikor az Igét hirdeted, az erőteljes. A Szent Szellem nem egy lottónyeremény, nem csak egy bónusz valakiknek, nem csak az öt szolgálati ajándéknak, az apostolnak, a prófétának, a tanítónak, az evangélistának meg a pásztornak adatott, hogy elvégezze a munkát, na jó, kaptak egy kicsit a dicsőítők is, meg a stúdióba is kell azért egy kis bölcsesség, hogy a technikát összerakják, de egyébként nekik adatott több, nekem meg kevesebb.

De nem így van, hogy valaki többet nyert belőle, valaki kevesebbet nyert belőle, ugyanő van mindannyiunkban. Ugyanaz az erő van bennünk, nem csak néhányan juthatunk hozzá. Minden hívő részesül a Szent Szellem erejéből, amikor újjászületik. Ő kifogyhatatlan, kimeríthetetlen forrás. Nincs olyan, hogy elfogy a Szent Szellem ereje. Szerintem tisztában vagyunk vele, hogy a mi erőnk

véges. Még a legkiválóbb atlétáknak is elfogy a fizikai ereje. A legkiválóbb embereknek is elfogyhat a lelki ereje. Az emberi lélek nem korlát nélkül terhelhető. Ha valaki megerősíti a lelkét, akkor nagyon sok terhet és súlyt el tud cipelni, de nem mindenki képes minden terhet elvinni. Ezért vannak ezek a lelkileg megtört, idegösszeroppanással élő emberek pszichiátrián, itt, ott, amott és kiüresedett emberek, még keresztények is akár, mert nem bírják elviselni azt a terhet, ami nyomásként rájuk nehezedik.

A Szent Szellem azonban minden terhet el bír viselni, az Ő ereje kifogyhatatlan! Fel kell ébrednünk és meg kell látnunk azt, hogy a Szent Szellem eljövetele pünkösdkor gyökeres változást hozott az Egyház életében, mert mindenféle módon, minden értelemben az Egyház javára billentette a mérleget minden ellenállással szemben! Nem igaz az, hogy a sátán hú, de milyen erős és milyen stratégiái vannak és hú, de mennyire összegyűl és mennyire ellenem van. Ez az ő hazugsága!

Az igazság az, hogy a Szent Szellem korlátlan ereje áll a mi rendelkezésünkre és az is igazság, hogy ebből keveset használunk és nem használjuk ki az előnyeit. A mai gyülekezetben, vagy az Egyházban, Krisztus Testében nagyon sokszor a Szent Szellem figyelmen kívül van hagyva. Akár a mi gyülekezeteinkben, a mi közösségeinkben is. Én nem akarok másokat sem kritizálni. Saját magunkat sem akarom feltétlenül kritizálni, egyszerűen ténymegállapítás. Mert nagyon sokszor a keresztény gyülekezetekben elkerülik, gyanakodnak, félnek attól a csodálatos személytől, aki mindent meg tud változtatni és mindent előrébb tud mozdítani, akár nagy gyorsasággal.

A karizmatikus és pünkösdi világban az elmúlt százötven évben nagyon sok visszaesés, nagyon sok visszaélés, nagyon sok rossz, csúnya dolog történt, amit rá fogtak a Szent Szellemre, hogy a Szent Szellem munkája ez, a Szent Szellem munkája az. Nyilvánvalóan nem az volt és emiatt sokan úgy gondolják, hogy a szellemi dolgokkal csak óvatosan, az egy csúszós terület, veszélyes pálya, ne rontsuk el, ne tévesszük el, inkább biztonságos háttérből, ne közelítsünk hozzá, csak mértékkel! Nem kell olyan forrón enni azt a kását, csak óvatosan közelítsük!

Van ebben természetesen igazság, de ha félünk, akkor be fogjuk érni a minimummal. Be fogjuk érni azzal, ami most van. Ha beérjük azzal, ami most van, akkor nem fogjuk tapasztalni azt a teljességet, ami viszont lehetne. Vannak a Szent Szellemben olyan dolgok, amikor az ember eltéveszti, elrontja? Hogyne volna! A Szent Szellemmel való együttjárás kicsit hasonlít ahhoz, mint amikor a gyermek elkezd járni, amikor megtanul járni. Nem tökéletesen jár az ember, amikor a Szellemben jár először, mert nem tudja még, nem ismeri még. Kell az ismeret, kell a gyakorlás, kell a tudás. Kell egyszer-kétszer arcra esni, egyszer-kétszer be kell verned a fejedet a falba. Nem törvényszerű, hogy mindenképpen így kell ennek lennie, de ha meg akarsz tanulni járni, akkor nem mondhatod azt, hogy nem kelek fel, nehogy elessek! Lehet így, csak akkor úgy fogunk élni, mint az az ember, akinek nem mozognak rendesen a lábai és vonszoljuk magunkat és húzzuk magunkat és sokkal nehezebb így terheket cipelni.

Nem tudom, mennyire igaz a történet, úgy hallottam valakitől, nem tudok erre bizonyítékot, hogy ez így is van. Egy történetet mesélt el és ő is így nyilatkozott erről, hogy nem tudja, hogy igaz-e. Mindenesetre a tanulság benne nagyon érdekes. Billy Grahamról mindannyian hallottatok talán, nagyon híres baptista evangelista, Istennek elhívottja, felkentje volt, mondhatom talán ezt így. Bár a gyógyítások ajándékai és csodák nem történtek a szolgálatán, de rengeteg százezernyi embert vezetett üdvösségre és olyan bejárása volt ciklusokon átívelő amerikai elnökökhöz, mint senki másnak előtte és azóta sem. Akikkel együtt imádkozott, akiknek Istenről, az Igéről beszélt, akiknek bizonyságot tett. Nagy hatást gyakorolt a keresztény világra, Amerikában és a világon mindenhol. Budapesten is járt, azt hiszem 1989-ben, az akkori nemzeti stadionban. Nem ez a lényeg, hanem az, hogy egyszer elutazott Kínába. Kínában kommunizmus van, mások a politikai viszonyok és a keresztény hit megéléséhez azért ott ténylegesen kell a Szent Szellem ereje, hogy valamit az ember el tudjon végezni. Szóval elment Kínába, ott a kínai szolgáló testvérekkel együtt élt, együtt szolgált egy rövid ideig. Aztán a kínai testvéreket elhívta Amerikába, végigjártak pár gyülekezetet, szolgáltak itt, ott, amott és amikor befejezték a szolgálati időt, megkérdezte Billy Graham a kínai szolgáló testvéreket, hogy

mi a benyomásotok az amerikai gyülekezetekről? Azt mondták, hogy nem tudtuk, hogy ilyen nagy és ilyen szép és ilyen csodálatos munkát el lehet végezni a Szent Szellem nélkül!

Nem tudom, hogy érted-e, hogy mit akarok mondani ezzel? Hogy lehet végezni nagy munkát, lehet prédikálni szépen, lehet embereket üdvösségre vezetni és nem mondom, hogy egyáltalán nincs benne a Szent Szellem abban, hogy emberek élete megváltozik. Sőt az emberi életek a Szent Szellem segítségével tudnak megváltozni. Viszont azt, amit az Apostolok cselekedetei 2,3,4-ben is végig látunk, azt hol látjuk ma gyülekezeteinkben? Tehát én hiszek a teljességben, a Szent Szellem teljességében és nem szeretném azt, hogy sok munkát elvégezzünk csupán saját erőfeszítésből! Mert el lehet végezni sok munkát saját erőfeszítésből, viszont sokkal jobb az, amikor Ő viszi a terhet és az a munka sokkal több, mint amit az ember el tud végezni.

Mi az a munka, amit elvégeztek az Apostolok cselekedeteiben a korai tanítványok? Azért az követendő példa! Nem feltétlenül pontosan ugyanazt kell tennünk, de pontosan ugyanazzal a Szent Szellemmel való közösséggel, mint ami nekik volt. Pontosan ugyanúgy kell közösségben lennünk a Szent Szellemmel, vagy még mélyebben, mint ahogy ők voltak. Nyugodtan kezdheted az imádat úgy este, ha hazamész a saját kis imaszobádba, hogy Szent Szellem, jobban meg akarlak téged ismerni! Hadd ismerjelek Téged úgy, mint ahogy a tanítványok ismerték Jézust! Hadd ismerjelek Téged úgy, mint ahogy a korai tanítványok ismertek Téged! Amikor elindul valami, hidd el, hogy Ő kinyílik előtted. Nem egy távol való, nem egy messze lévő „jaj, Istenem, hallgass meg engem!" istenképed és hitéleted lesz, hanem egy személyes, mély.

Nem feltétlenül jó az teológiailag, hogy leülsz egy székre, ott ül melletted a Szent Szellem és beszélgettek, mert így ez természetesen nem állja meg a helyét, de mégis olyan, mintha így tennéd. Ő benned van, befelé beszélsz, de mégis mindenhol jelen van, nem feltétlenül lehet ezt kézzelfoghatóvá tenni, de nélkülözhetetlen a Szent Szellemmel való személyes közösség és kapcsolat ahhoz, hogy amire vágyunk, amit szeretnénk, amilyen erőt szeretnénk látni, csodákat, gyógyulásokat, ébredést, növekedést és fejlődést és erőmegnyilvánulásokat, az nem fog menni a Szent Szellem személyes kapcsolata nélkül. Anélkül, hogy személyesen ismernénk Őt.

Sokakat arra neveltek, a keresztény egyház is sokszor, hogy személyes kapcsolat nélkül, igazából a Szent Szellemtől való függés nélkül éljük az életünket. Nekünk úgy kellene függeni tőle, mint ahogy függ a szőlőtermés a szőlőtőtől, ha nincs rajta a szőlővesszőn és a vessző nincs rajta a tőkén, akkor nem képes gyümölcsöt teremni. Az a kis szőlőfürt nem képes beérni. Így kellene függenünk, hogy nincs más lehetőségem, nincs más esélyem, nincs más mód arra, hogy betöltsem Isten elhívását, csak ha tudom, hogy ki Ő és mély kapcsolatban vagyok vele. Ő megosztja velem az Ő erőforrásait, megosztja velem az Ő szeretetét, a vigasztalását és bátorítását. Ez az égető vágy, ez az égető szükség, ez a kívánság legyen ott mindannyiunk szívén, hogy ne akarjak úgy lefeküdni, ne akarjak úgy felkelni, ne akarjak úgy napközben élni, járni, hogy ne lennék tudatában annak, hogy Ő ott van, hallgat és vágyakozik arra, hogy megossza velem azt, ami benne van, hogy én is megoszthassam vele azt, ami bennem van. Mert ilyen egy jó közösség, ilyen egy jó kapcsolat. Nem hideg, nem száraz, nem elkülönült, nem vallásos, nem bigott, hanem élettel teljes, pezsgő, nyüzsgő és ez mindannyiunk számára lehetséges. Amikor az ember ebbe elmélyül, akkor nincs olyan, hogy magány.

Szükségünk van emberi kapcsolatokra természetesen és semmi baj nincs azzal, ha vágysz emberi kapcsolódásokra. Ha az ember nem vágyik rá, az lehet, hogy azért van, mert nagyon magának való az illető, aki tudna élni nyugodtan, boldogan egy lakatlan szigeten teljesen egyedül. De nem feltétlenül jó lelkiállapot az, ha nem tudsz kapcsolódni emberekhez, mert az elhívásunk része az, hogy emberekhez kapcsolódjunk. Azokhoz is, akiket szeretünk és azokhoz is, akik nem feltétlenül a szívünk csücske, de meg kell tanulnunk kapcsolódni hozzájuk. A Szent Szellemmel való kapcsolódásban nélkülözhetetlen ez. Levetni a sok-sok vallásos elképzelést, a kulturálist, a fajit és mindenfélét. Az érzelmeket, a vágyakat, a kéjvágyat, a mindenféle bűnöket, amik körbe vesznek. Lehet úgy szomjazni a Szent Szellem után és vágyakozni és vele együtt járni, hogy fel sem merülnek bennem kísértések, mert egyszerűen nem okoz nekem kísértést. Ami régen az volt, ma már nem kísért,

mert egyszerűen távol van tőlem, mert tudom, hogy milyen Ő, hogy ki Ő és, hogy mit jelent neki az, ahogy élem az életemet.

A Szent Szellem a legfontosabb személy az életedben! Fontosabb a pásztorodnál, fontosabb a szüleidnél, fontosabb a házastársadnál, a gyermekeidnél. Nincs fontosabb személy számodra a Szent Szellemnél. Nincs senki, aki fontosabb lenne. Ő nem egy kiegészítő, nem egy bónusz, nem egy ráadás, nem egy pótlék Jézus mellé, Ő Isten! Imádhatod Őt, szeretheted Őt, megszólíthatod Őt. Bár nincsen felszólítás arra a Bibliában, hogy imádkozzunk hozzá, hanem arra van felszólítás, hogy az Ő kenete, az Ő ereje, az Ő bölcsessége, az Ő tudása által imádkozunk az Atyához Jézus nevében. Legalábbis ez az útja és módja a teológiának, hogy kérjünk valamit. De Ő Isten és Ők egyek. Ahogy az Atya elfogadja az imádatot és, ahogy Jézus elfogadta azt, ahogy az emberek imádták Őt, a Szent Szellem is elfogadja azt, hogy te imádod Őt, mert Ő egy Jézussal, egy az Atyával és megszólíthatod Őt. Úgy gondolod, hogy nehéz ezt befogadnom, mert, hát normális ember nem beszélget szellemekkel. Nem vagyok én okkult, vagy varázsló, vagy jós, vagy szellemidéző. Egyáltalán nem erről van szó! Nem démonokról beszélünk, hanem arról a szellemről, aki a Szent Szellem. Isten Szelleme, Jézus Szelleme, Jézus békessége. Aki ott lebegett a vizek felett, az 1Mózes 1,1-ben és 1,2-ben. Őróla beszélünk.

Lapozzatok az Apostolok cselekedeteire, kérlek benneteket. Szeretnék itt egy igesort felolvasni, amit bizonyára nagyon sokan hallottatok már, sőt ismertek, most egy kicsit más megközelítést szeretnék. Mielőtt olvasnám, egy pár gondolatot hadd mondjak el. Időrendben úgy állunk itt ennél a 3. fejezet 1. versénél, hogy pünkösd eljött, kitöltetett a Szent Szellem, nyelveken imádkoztak, kettős tüzes nyelvek jelentek meg, Jeruzsálem felbolydult, felgerjedt, Péter kiáll és lezavar egy olyan prédikációt, hogy háromezer ember átadja az életét Jézusnak. Pedig nagyon egyszerű, semmiféle tudományos fokozatú disszertáció nincs benne, amit elmondott Péter, de a Szent Szellem által ihletve elmondja azt a bizonyos üzenetet, ami itt le van írva két oldalon keresztül, és háromezer ember átadja az életét Jézusnak, mert a Szent Szellem kitöltetett és akkor jön a harmadik fejezet.

Apostolok cselekedetei 3,1–9.

1. Péter és János pedig együtt mennek vala fel a templomba az imádkozásnak órájára, kilencre.

2. És hoznak vala egy embert, ki az ő anyjának méhétől fogva sánta volt, kit minden nap le szoktak tenni a templom kapujánál, melyet Ékesnek neveznek, hogy kérjen alamizsnát azoktól, akik bemennek a templomba.

3. Ez mikor látta, hogy Péter és János a templomba akarnak bemenni, kére tõlük alamizsnát.

4. Péter pedig mikor szemeit reávetette Jánossal egyben, monda: Nézz mireánk!

5. Az annakokáért figyelmez vala reájuk, remélvén, hogy valamit kap tőlük.

6. Péter pedig monda: Ezüstöm és aranyam nincs nékem; hanem amim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!

7. És őt jobb kezénél fogva felemelé, és azonnal megerősödének az ő lábai és bokái.

8. És felszökvén, megálla és jár vala és beméne velük a templomba, járkálva és szökdelve és dicsérve az Istent.

9. És látá őt az egész nép, hogy jár és dicséri az Istent:

Halleluja! Ez egy gyönyörű igevers, rengeteg üzenet, rengeteg tanítás van ebben. Tudom nagyon jól, hogy sok evangéliumi, vagy Apostolok cselekedetei történetbe be lehet magyarázni sok mindent. Erre is rá lehetne húzni sok olyat, amit nem feltétlenül jelent. Rengeteg dolog van itt ebben, de amit szeretnék mondani és úgy gondolom, hogy ez megállja a helyét, hogy ez a sánta ember olyan, mint néha mi kereszténységként. Vannak lábai, mert azt mondja a Biblia, hogy nem azért imádkozott Péter és János, hogy nőjenek ki a lábai. Voltak ennek az embernek lábai, csak nem tudta használni.

Egy fejezettel arrébb olvassuk, hogy több mint negyven éve nem járt, az anyja méhétől fogva soha életében nem használta a lábait ez az ember. El tudod képzelni milyen az, amikor az ember deréktól lefelé nyomorék? Ez a szó, ami itt sántának van fordítva, az Újszövetségben tizenötször szerepel. Károli mind a tizenöt alkalommal úgy fordítja, hogy sánta, de ez az ember nem sánta volt,

hanem béna volt. Ez az ember a lábát tekintve, csúnya, durva szó, kíméletlen szó, de ez jellemzi leginkább, nyomorék ember volt. A sánta ember az, aki húzza a lábát és sántikál. Az a sánta. Ez az ember nem volt képes sántán járni. Ez az ember a lábait valahogy maga alá gyűrve, talán valahogy a kezeivel tudta magát tolni, vonszolni, de itt azt mondja az Ige, hogy őt vitték és letették oda. Milyen egy szánalmas állapot, nem? Az egy szomorú, megtört, kegyetlen állapot, ha az ember nem tudja használni a lábait. Mi az, amit kapott? A Szellem ereje által Jézus Krisztus nevében kelj fel és járj! Azt a képességet kapta meg, hogy azzal a két lábbal, ami eredetileg is arra lett teremtve, hogy használja és járjon vele, járjon.

Az, hogy te bejöttél ide ebbe a terembe – és ha jól látom mindenki a saját lábán jött be –, egy különleges dolog, hogy te a lábaidat használod? Ez egy csoda? Szoktatok egymásra nézni, hogy milyen szépen jársz! Ezt hol tanultad? Milyen iskolát végeztél ahhoz, hogy te ilyen jól tudod használni a lábaidat? Azta, de tökéletes vagy! Jó, járás és járás között lehet különbség, tudom, de az, hogy használjuk a lábainkat emberként, az egy alapfunkció, nem?

A Szent Szellemmel való együttjárás is egy alapfunkció, nem egy extra dolog. Mi látunk embereket, hogy csodákat tesznek és kiválóan prédikálnak és erejük van és a Szellemmel együtt mozdulnak és mi azt mondjuk, micsoda ember, micsoda felkent, micsoda elhívott, miközben az, hogy a Szellemmel együtt járjunk, egy alapfunkció, mint mindannyiunknak a járás.

Egy kicsit formabontó vagyok ma, bocsássatok meg. Itt mászkálok, jó? Mit jelent az, hogy fogom magam, jövök, lelépek itt a lépcsőn, a kamerás tud követni talán és a hátamra veszek egy terhet és ezt így cipelem magammal. Ezt meg tudom tenni. Miért? Mert jók a lábaim. Meg tudom ezt tenni akkor is, ha rosszak a lábaim? Sokkal nehezebben tudom megtenni. Mi mégis keresztényként úgy éljük az életünket, hogy nem használjuk a Szellem lehetőségeit, a Szellemben való járást, húzzuk, vonszoljuk saját magunkat a két tenyerünkön, az alkarunkon, a lábunkat nem használva, cipeljük a terheket, a szolgálat terheit, a vállalkozás terheit, a családfő terhét, az apa, anya, férj terhét, a munkahely terheit, azt, hogy alkalmazott vagyok, meg mindenféle terheket cipelünk, úgy, hogy saját magunkat húzzuk. Miközben sokkal könnyebb az egész, ha használom azt, ami adatott nekem. Mert így igazából fel sem tűnik, hogy terheket cipelek. Sőt, ha nagyon akarnám, megtudnám emelni ezt a zongorát. Ezt a pulpitust is föl tudom emelni. De milyen ezt megemelni? A zongorát, vagy ezt a hátizsákot megemelni, ha nem járok? Ha nem vagyok képes arra, hogy járjak?

A Szent Szellemmel való együttélés és a Vele való közösség erről is szól. A Vele való közösség azt is jelenti, hogy együtt járok vele, Ő viszi a terhet, fel sem tűnik nekem az, hogy terheket cipelek. Ilyen, amikor a Szent Szellemmel együtt vagyunk. Ámen!

Ez valaminek a kezdete volt most, folytatjuk innen majd. Dicsőség Istennek! Sokkal többet akarunk, együtt akarunk a Szent Szellemmel kapcsolatban. Majd szeretnék beszélni a jövő héten arról, hogyan működik ez a gyakorlatban, a valóságban, milyen módon látjuk meg azt, hogy tényleg a Szent Szellemben járunk, vagy csak a saját erőnkből kínlódunk. Vannak ennek mutatójelei, fel lehet ezt ismerni, úgyhogy innen folytatjuk. Dicsőség Istennek!

Álljatok fel, kérlek benneteket! Egy imádságot fogunk elmondani most. Ha most vagy itt először és hiszel az Úr Jézus Krisztusban, hogy az Ő drága vére érted folyt – ezt itt mindannyian hisszük –, ha hiszed, hogy Ő meghalt és feltámadt a halálból, akkor lehetőséged van arra, hogy az Ő Szelleme által újjászüless, hogy az az erő, az a Szent Szellem kitöltse a szívedet, betöltsön téged teljesen. Imádkozni fogunk, amely imádság igazából egy hitmegvallás, amit mondunk, amit kijelentünk most az Ige alapján. Így hangzik:

Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia. Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért a Biblia tanítása szerint. Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból azért, hogy én igaz legyek az én Atyám előtt. Kérlek Téged Jézus, legyél az én Uram, legyél az én Megváltóm! Legyél az én Gyógyítóm! Én most megvallom itt emberek előtt, nem szégyellem, hogy Jézus, Te vagy az én Uram, Te vagy az én Megváltóm és Gyógyítóm. A Te véred eltörölte minden bűnömet, örök életet nyertem a Jézus Krisztusban. Ámen!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.